

Υποφέρω. Γιατί να τύχει σ' εμένα; Γιατί τώρα;

illbehonest.com/greek

Charles Leiter

Μπορούμε να δοξάσουμε το Θεό με το να πιστεύουμε στο Θεό όταν η πίστη μας δοκιμάζεται. Αυτό φέρνει μεγάλη δόξα στο Θεό. Στην επιστολή προς Ρωμαίους 4:19-21, θυμηθείτε πως ο Αβραάμ "δεν αμφιταλαντεύτηκε ως προς την εκπλήρωση της επαγγελίας του Θεού, αλλ' αντίθετα, η πίστη του δυνάμωσε και δόξασε το Θεό. Ήταν τελείως βέβαιος πως ο Θεός, ο οποίος του έδωσε την επαγγελία, είχε και τη δύναμη να την εκπληρώσει." Δοξάζεται ο Θεός όταν συνεχίζουμε να Τον εμπιστευόμαστε, ακόμη κι όταν η πίστη μας δοκιμάζεται οδυνηρά.

Τώρα λοιπόν, θέλω εδώ ν' αφιερώσω λίγο χρόνο, απλά για να διαβάσω τη μαρτυρία ενός αδελφού. Δεν μπορώ ν' αναφέρω τ' όνομά του εξαιτίας της φύσης της εργασίας με την οποία ασχολείται. Αυτός ο αδελφός λοιπόν, έπεσε άρρωστος μ' έναν εξουθενωτικό πόνο στις αρθρώσεις του. Και είχε φτάσει στο σημείο που σχεδόν έπρεπε να κάθεται σε αναπηρικό καροτσάκι και κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει, οι γιατροί δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε. Όμως εκείνος είπε το εξής, "Το Νοέμβριο" Σας το διαβάζω επειδή είναι το καλύτερο πράγμα που έχω δει πάνω σ' αυτό το θέμα. "Το Νοέμβριο, νωρίς ένα βράδυ, εγώ μαζί μ' ένα φίλο μου, βγήκαμε έξω για να δώσουμε μαρτυρία της πίστης μας, και κτυπήσαμε μία πόρτα." Τώρα λοιπόν, βρίσκεται έξω και δίνει μαρτυρία για την πίστη του. Οι αρθρώσεις του πονούν τόσο πολύ που σχεδόν δεν μπορεί να περπατήσει. Πιστεύουν πως θα έπρεπε να κάθεται σε αναπηρικό καροτσάκι, κι όμως βγήκαν έξω για να δώσουν μαρτυρία για την πίστη τους.

"Ένας ηλικιωμένος κύριος άνοιξε την πόρτα και μας προσκάλεσε να μπούμε μέσα, και την ίδια ώρα μας χαιρέτησε και η γυναίκα του. Καθίσαμε. Την ώρα που συνέβαινε αυτό, εγώ είχα αβάσταχτους πόνους στις αρθρώσεις μου." Ήταν μία οικογένεια μουσουλμάνων. "Πολύ σύντομα μετά που είχα καθίσει, κι ενώ εγώ δεν το είχα αντιληφθεί, η κυρία πρόσεξε ότι κουνιόμουνα μπρος και πίσω εξαιτίας της σφοδρότητας του πόνου. Με ρώτησε, "τι συμβαίνει;" Και της είπα για την ασθένειά μου. Μετά από μια μικρή συζήτηση

και μετά που μου πρόσφερε τσάι από βότανα, πιθανόν για να απαλύνει τον πόνο, ρώτησε, "Εάν ο Θεός είναι Αυτός που ισχυρίζεσαι ότι είναι, γιατί το επιτρέπει αυτό;" "Γιατί, ένας Θεός που είναι αγάπη, να έκανε ένα τέτοιο φοβερό πράγμα σε κάποιον, αν μας αγαπά;" Απάντησα πως μετά από είκοσι-επτά χρόνια που βαδίζω με το Χριστό έχω μάθει να μην κάνω τέτοιες ερωτήσεις καθώς αυτές προϋποθέτουν ιδέες αναφορικά με τον ουράνιο μου Πατέρα οι οποίες γνωρίζω ότι είναι λανθασμένες."

Ξέρετε, αν δεν φέρουμε τις σκέψεις μας σε σημείο που να συμφωνούν με αυτό που γνωρίζουμε ότι είναι αληθινό, τότε θα είμαστε δυστυχισμένοι. Και δεν θα δοξάζουμε το Θεό. Κι είτε εκείνος, "Έχω μάθει να μην κάνω τέτοιες ερωτήσεις. Μόλις πεις "Γιατί;" αυτές οι σκέψεις προϋποθέτουν ιδέες σχετικά με τον ουράνιο μου Πατέρα, οι οποίες γνωρίζω ότι είναι λανθασμένες. Της είπα πως εν μέσω του πόνου, ο πειρασμός που έχουμε είναι να ρωτήσουμε, "Γιατί;" Γιατί να τύχει σ' εμένα; Γιατί τώρα; Γιατί αυτό; Όμως όταν ρωτάμε, "Γιατί;" πίσω από το ερώτημα βρίσκονται ενδοιασμοί σχετικά με τον άγιο και αγνό χαρακτήρα του Θεού. Αμφιβολίες για τη δύναμή Του, για την καλοσύνη Του, για τη σοφία Του, και για τη δικαιοσύνη Του. Και αβεβαιότητα σχετικά με την πιστότητά Του στις υποσχέσεις Του." Δεν είναι αλήθεια αυτό; Αποδίδουμε στο Θεό κάτι που είναι τελείως αναληθές για Εκείνον απλά με το να κάνουμε την ερώτηση.

"Της είπα πως είχα διδαχθεί από το Άγιο Πνεύμα πως θα πρέπει πάντοτε, σε όλες τις περιστάσεις της ζωής, ειδικά μέσα σε αντιξοότητες, να ευχαριστούμε το Θεό και να Τον εμπιστευόμαστε. Έχω μάθει από το Σωτήρα πως αντί να διαμαρτύρομαι, θα πρέπει να δοξάζω το Θεό για την ίδια την εμπειρία την οποία βρίσκω τόσο επώδυνη και δυσάρεστη. Εάν ευχαριστούμε το Θεό όταν έχουμε την υγεία μας, όταν απολαμβάνουμε ειρήνη και ευημερία, τι επιτυγχάνουμε μ' αυτό; Οποιοδήποτε λογικό πρόσωπο θα το έκανε αυτό. Όμως όταν προσφέρουμε δόξα και ευχαριστία στον Κύριο ενόσω ο κόσμος καταρρέει γύρω μας, αυτή είναι μία πράξη αληθινής λατρείας. Της είπα πως είχα μάθει από τον ουράνιο μου Πατέρα ότι η ευχαριστία και η λατρεία είναι το κλειδί της απελευθέρωσης κι ανοίγει τις πύλες για να πλημμυρίσουν οι ευλογίες του Θεού επάνω μας και φέρνει θεραπεία στις καρδιές μας.

Καθώς μιλούσα, έτρεχαν δάκρυα από τα μάτια τους. Τότε εκείνη σηκώθηκε διακριτικά, ήρθε προς το μέρος που καθόμουν, κάθισε δίπλα μου, και μου έπιασε το χέρι. Της είπα πως σαν Χριστιανός, έμαθα με τον καιρό πως ο Θεός επιτρέπει τον πόνο και τα βάσανα, για δύο λόγους κυρίως: σαν προειδοποίηση προς εκείνους που απερίσκεπτα

παραμένουν στην αμαρτία, προκειμένου ν' αλλάξουν πορεία, ή σαν επιβεβαίωση της τεράστιας Του αγάπης προς εκείνους των οποίων οι καρδιές παραμένουν ακλόνητα αφοσιωμένες σ' Αυτόν. Μια επιβεβαίωση της τεράστιας Του αγάπης. Σ' εκείνους που πραγματικά Τον αγαπούν και Τον σέβονται, (ο Κύριος) χρησιμοποιεί θλίψη στις ζωές τους σαν τη φωτιά του μεταλλουργού, μέσα από την οποία βγάζει καθαρά διαμάντια, καρδιές που έχουν καθαριστεί και που αντικατοπτρίζουν το πρόσωπο του Θεού. Ο πόνος κάνει αυτούς που αγαπούν το Θεό να συμμορφωθούν με το χαρακτήρα του Θεού. Οι πόνοι αυτής της ζωής προετοιμάζουν επίσης τους Χριστιανούς ν' αφήσουν αυτόν το θνητό και παροδικό κόσμο για να πάνε στην ουράνιά τους αιώνια κατοικία. Κατά καιρούς γινόμαστε πολύ άνετοι, πάρα πολύ προσκολλημένοι σ' αυτόν τον προσωρινό κόσμο που φθίρεται, σάμπως και θα βρισκόμαστε εδώ για πάντα. Τα βάσανα χαλαρώνουν την προσκόλλησή μας σ' αυτόν τον κόσμο, και μας αναγκάζουν να κοιτάξουμε πέραν απ' αυτόν τον κόσμο, στον μελλοντικό κόσμο. Ωστόσο, ευαρεστείται ο Κύριος όταν εν μέσω της οδύνης μας, ανοίγουμε το στόμα μας για να Τον λατρεύσουμε, για να Τον δοξάσουμε, για να Τον ευχαριστήσουμε, αντί να Τον αμφισβητούμε.

Όταν σταμάτησα να μιλώ, εκείνη είπε πως ήταν η πρόνοια του Θεού που μας είχε φέρει στην πόρτα τους. Μας εξήγησε πως εκείνη κι ο άντρας της είχαν χάσει το γιο τους σ' ένα τραγικό ατύχημα και ρωτούσαν, "Γιατί; Γιατί;" Όμως τώρα, είπε, "Αισθάνομαι πως αυτό το βράδυ, έχει έρθει επιτέλους η ειρήνη". Τώρα λοιπόν, αυτή ήταν μία οικογένεια Μουσουλμάνων. Εκείνο το βράδυ, ο φίλος μου κι εγώ μείναμε για φαγητό μετά από παράκλησή τους. Την ακόλουθη βδομάδα επέστρεψα για να τους δω. Έδωσαν και οι δύο τις καρδιές τους στον Κύριο." Όμως τι είναι αυτό; Αυτή είναι μία μαρτυρία της ευκαιρίας που έχουμε να δοξάσουμε το Θεό με την πίστη, εν μέσω αντιξοοτήτων και δοκιμασιών, πιστεύοντας στο Θεό όταν όλα φαίνονται να λειτουργούν εναντίον μας.

Ξέρετε, όταν οι άνθρωποι μιλούν σχετικά με το ληστή πάνω στο σταυρό, λένε, "Ε λοιπόν, δεν είχε καθόλου καρπό στη ζωή του." Είχε τεράστιο καρπό. Ομολόγησε το Χριστό σαν Κύριο την ώρα που Εκείνος δεν έμοιαζε ούτε στο ελάχιστο με τον Κύριο που έμοιασε ποτέ κατά τη διάρκεια ολόκληρης της γήινης του διακονίας.